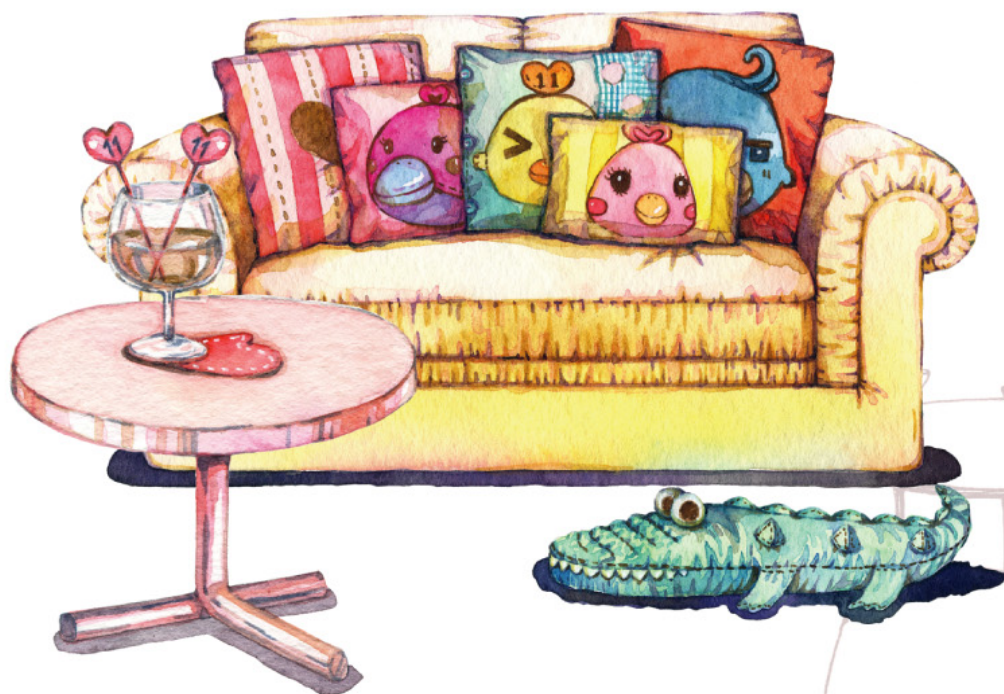

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก

หนึ่งห่วงใย หนึ่งใจรัก

ป่าขนอน

Matching 11

ความรู้สึกลึก... ที่เรียกว่ารัก ยุทธพิเศษ หนึ่งห่วงใย หนึ่งใจรัก

ป้าหนอน เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0673-3

ภาพประกอบ นิพนธ์พนธ์ พงศ์นิพัทธ์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

ก่อนหน้านี้เลข 10 เคยเป็นเลขมหัศจรรย์ที่เชื่อมโยงหญิงสาวสี่คนกับคนรู้ใจของพวกเขาเอาไว้ด้วยกัน แต่เรื่องราวแห่งความสุขและความสนุกไม่ได้จบลงเพียงเท่านั้นค่ะ เพราะนักเขียนมือพระกาฬของแจ่มใส ประกอบด้วย เด็กทะเล ศรันณัฐชล (Clear Ice) ป้าหนอน และลิวีโล ได้กลับมารวมตัวกันอีกครั้ง สานต่อเรื่องราวๆ ให้กับบรรดาคนใกล้ชิดสี่สาวกลุ่มอี๊ซ ซึ่งก็ไม่พ้นเหล่าพี่ชายคนดีที่ยังไม่เป็นฝั่งเป็นฝา กันสักทีนั่นเอง

ถึงคิวของพ่อหนุ่มหัวหมอที่สูงสุดในแก๊งพี่ชายแล้วค่ะ ซึ่งอันที่จริงก็ไม่ใช่แค่หัวหมอ แต่ ‘ฉัตรวิ’ ยังเจ้าเล่ห์ กะล่อน ปลิ้นปล้อน ต่อ... เอ้อ เอาเป็นว่าบุคลิกเขาช่างต่างกับน้องสาวราวฟ้ากับเหวละกันค่ะ สงสารก็แต่นางเอกที่มาเข้าคู่กับพี่แก มีหวังถูกแกล้ง ถูกปั่นหัว จนป่วนไปทั้งตัวและหัวใจแหงๆ

‘หนึ่งห่วงใย หนึ่งใจรัก’ เล่มนี้ไม่ใช่แค่อ่านสนุกก็ถูกใจ เพราะป้าหนอนยังสอดแทรกข้อกฎหมายที่คนทั่วไปพึงรู้ เพื่อไม่ให้ใครมาเอาเปรียบเราได้เอาไว้ด้วย สารมาเต็มแบบนี้ ไม่มีไว้ในครอบครองไม่ได้เลยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

นามปากกา : ป้าหนอน ซอนไซ

ประวัติ : ก้าวเข้าสำนักพิมพ์แจ่มใสเมื่อสิบปีก่อน ออกผลงานมาแล้วหลายเรื่อง ล้วนแล้วแต่หาสาระไม่ได้ทั้งนั้น (อ่าว แล้วกัน) ส่วนใหญ่เป็นเรื่องชุด มีตัวตนจริงๆ ทั้งสิ้น (เค้าเรียกว่าเอาเพื่อนมาหากิน) บางเรื่องเขียนไปเพื่อนมาอ่านถึงกับขำก๊าก ว่านี่มันตัวซันซัดๆ เวลาไปไหนมาไหน เพื่อนทำอะไรพลาดมาจะบันเทิงมาก เพราะมีอะไรให้ไปเขียนอีกแล้ว

พอตัวละครหมดเข้า ก็จำต้องไปเอาดารา นักฟุตบอลขวัญใจมาเป็นอิมเมจตัวละครบ้าง แต่ไม่มันส์เท่าเอาเพื่อนพ้องเท่ๆ เพราะนักอ่านถามหาเรื่องแก๊งมาเรื่อยๆ จนรู้สึกผิด ที่ไม่มีเพื่อนให้เอา จะคบใครเค้าก็กลัวเป็นเครื่องมือหากินไปหมด TAT <<< อันนี้บิบน้ำตาเฉยๆ พวกมันออกจะกรีดกรีดกันที่ได้เป็นตัวละคร อีๆ มีการขอเก็บค่าตัว ขอหนังสือฟรีในฐานะพระเอก นางเอกกันบ่อยๆ

ปัจจุบัน : ก็ยังเป็นนักเขียนของแจ่มใส เห็น สนพ. ก้าวเข้าปีที่ 11 วัยขึ้นจะ 25 แล้วหรือเนี่ย (เชือกันเดียนี่)

อนาคต : ก็ยังคงทำงานเขียนต่อไป หวังว่านักอ่านจะยังติดตามผลงานกันต่อไปนะค่ะ (อ้ออื่นๆ)

ป้าหนอน

บทนำ

บายแก๊ๆ บันไดหน้าศาลาอาญากรุงเทพใต้ คนกลุ่มใหญ่เดินลงมาด้วยหน้าตาเข้มขึ้นบ่งบอกว่าผลการตัดสินของวันนี้คงไปในทิศทางที่ดี หลังพูดคุยนัดแนะ และไหว้ล่ำลាក់กันเรียบร้อยก็พากันแยกย้ายออกไปด้านหน้า ยกเว้นชายหนุ่มร่างสูงมือหอบทั้งเสื้อครุยสูท และกระเป๋ากเอกสารแยกตัวคนเดียว ไปทางฝั่งศาลแพ่งกรุงเทพใต้ที่เป็นอาคารอีกปีกหนึ่งของตึก

จากเสื้อครุยเนติบัณฑิตที่ถือบอกว่าเขาเป็นทนาย หากจากรูปร่าง ผู้ชายคนนี้น่าจะเป็นนายแบบเสียมากกว่า เพราะสูงเกินมาตรฐานชายไทยไปเยอะ รูปร่างโปร่ง ผิวไม่ขาวจัด กลับเหลืองออกนวลทำให้ดูเป็นผู้ชายแท้ๆ แม้จะขัดกับเสื้อสีฟ้าสว่าง กางเกงสีเทาอ่อนเสื้อฟ้าจาง และรองเท้าหนังห้วยาวสีดำมันวับไร้ริ้วรอยสุดเนี้ยบที่ใส่อยู่ไปหน่อย

เขายิ้มทักทายเจ้าหน้าที่หลายคนที่เดินสวนไปอย่างคุ้นเคยกันดี บางคนเดินเข้ามาทักอย่างสนิทสนม บ้างก็หยุดพูดคุยกันพักใหญ่ ก่อนจะกลับออกมาพร้อมซองเอกสารอีกหลายใบ เดินกลับไปอาคารจอดรถที่อยู่ติดกัน

บนอาคารจอดรถค่อนข้างโล่ง ชั้นที่เขาจอดรถมีคนใช้บริการอยู่ไม่ถึงยี่สิบคัน แค่อั่งรีโมตมากด ออดี Q7 SUV สีส้มเงินที่จอดอยู่ริมสุดก็กะพริบไฟขึ้น พอเจ้าของรถกำลังก้มเปิดประตูก็มีเสียงเรียก "ฉัตร"

คนถูกเรียกวางกระเป๋าก่อนจะคว้าไม้แขวนที่อยู่ในรถมาจัดการกับเสื้อครุย พลังหันไปหาคนทัก เป็นเพื่อนตั้งแต่สมัยมัธยม ถึงมหาวิทยาลัยจะแยกไปคณะที่ก็ยังเรียนคณะเดียวกัน พอจบก็มาร่วมงานกับสำนักงานทนายความที่เขาทำงานอยู่ สนทนาจนแจกลูกความกันได้ทีเดียว

"ว่าไง"

"กลับเข้าสำนักงานหรือเปล่า"

ฉัตรหรือชื่อเต็มว่าฉัตรวิ บิดข้อมือดูนาฬิกา ก่อนจะส่ายหน้า "ไม่ละ วันนี้มีปาร์ตี้สำคัญ ต้องรีบกลับไปแต่งหล่อ"

"ปาร์ตี้อะไรของมึงถึงสำคัญนัก แถมมีแต่งหล่อซะด้วยนะไอ้สลัดผัก"

"ปาร์ตี้สำคัญมากกกก งานสละโสดว่าที่น้องเขยเอง"

อีกฝ่ายเลิกคิ้ว ฉัตรวิมีน้องสาวคนเดียว เพื่อนๆ ต่างรู้จักดี เพราะศศิปีลันท์มาที่สำนักงานในบางครั้ง เจ้าหล่อนเรียบบร้อย อ่อนหวาน ซื่อาย ผิดกับพี่ชายปากกล้า ทำซนทุกรูปแบบราวฟ้ากับเหว

"จ๊อจะแต่งงานแล้วหรือ เพิ่งหมั้นไปไม่นานเลย"

คนที่หมั้นสาวจะแต่งงานแยกเขี้ยว ตบหัวเพื่อนไปไม่เบาหนักหนึ่งทีแบบหยอกๆ

"ไอ้ส...ลัด คุ้มมันนะหมั้นไม่ต้องนานก็แต่งได้แล้วเพราะคบกันมานานโคตร จ๊อมันจะแต่งงานอีกไม่กี่วันนี้ละ ภูงี้ยุ่งจนแทบไม่ได้ทำงานทำการ"

"ยุ่งสั้นเกือกองอะไรของมึง แฟนน้องมึงเค้าทำงานด้านนี้ งานยุ่ง"

ไปจ้างบริษัทนี้จัดการเลย"

ไอ้คนพูดเพ็งหมั่นไป และมีแผนแต่งปลายปี แฟนสาวไว้วางใจให้บริษัทของลิปพัน ว่าที่น้องเขยเขา ซึ่งเป็นบริษัทรับจัดงานต่างๆ แบบครบวงจร จัดการเรื่องต่างๆ ให้ และดังที่สุดคือเรื่องจัดงานแต่งงาน

คนเป็นพี่เชิดหน้าก่อนจะอำปากปล่อยของ เป็นนิสัยของฉัตรวิที่ทุกคนออกจะรู้ดี ว่ามันติดนิสัยขี้โม้ หลงตัวเอง ชอบเชิดชูตัวเอง เข้าข่ายโอเวอร์ หากก็แค่พูดให้คนอื่นหมั่นไส้เล่นไปงั้นแหละ ไม่ได้มีอะไรนอกจากเปิดทางให้เพื่อนได้แซว กัด แซวกันเล่นพอลับฝีปาก

นายหนุ่มตรงหน้าชอบหาเหตุผลอันควรในการจะยกยอตนเอง แม้ส่วนใหญ่จะจริง แต่มนุษย์เราชอบคนถ่อมตัวมากกว่า และไอ้คนตรงหน้าคงไม่ได้อยากให้คนชอบนัก เลยมักทำตัวให้ประชาชีหมั่นไส้เป็นประจำ

"ไม่มีกู ไอ้แฉะยังแจกการ์ดไม่หมด มึงก็รู้มันเฉื่อย ขี้ลืม แฟนก็ตามใจกับงานยุ่ง งานมันจัดเนี่ยบยิ่งกว่าที่เคยทำไม่รู้ก็เท่ากรรมมาตกที่พี่ชายผู้รูปหล่อ ฉลาด รอบคอบ ทำได้ทุกอย่างเช่นกูเป็นคนแจกการ์ดญาติฝั่งเราแทนมัน"

เพื่อนหัวเราะ นึกภาพออก น้องสาวคนสวยของเพื่อนเรื่อยๆ เจียบๆ จนพี่ชายชอบเรียกเพี้ยนจากชื่อเล่นว่าฉือเป็นแฉะจนน้องสาวงอนบ่อยๆ สมควรอย่างยิ่งที่มีพี่ชาย คล่อง คล่อง ฉลาด รอบคอบ อย่างฉัตรวิคอยทำทุกอย่างให้

"ไอ้แจกแทนยังพอว่า เพื่อน้องพี่ชายที่แสนดีอย่างกูทำได้ ไอ้ที่แฉะนะ คือมีแต่คนถามกูว่า เมื่อไหร่จะแต่งงาน เป็นเกย์หรือ ปากหมาจนไม่มีใครเอาใจมั้ย... โคตรทำร้ายจิตใจน้อยๆ อันบอบบางของกูสุดๆ ดังนั้นงานนี้ต้องซดเซย ลังว่าที่น้องเขยแสนดีให้เตรียมสาวๆ ไว้เอาใจคุณพี่ภรรยา เยอะๆ สวยๆ เด็ดๆ แต่งตัวจัดเต็ม ไม่งั้น

การ์ดถึงไม่มาก ก็อาจแจกไม่หมด"

พอบอกว่าสาวเยอะ จัดเต็ม เท่านั้นเพื่อนก็คว้าแขนห่มบ

"กูไปด้วยนะครับคุณว่าที่พี่เขย ไปดูงานไว้ก่อน เพื่อก่อนแต่ง
จะขอแฟนจัดงานแบบนี้มั่ง"

เพื่อนออกอ้อน เกาะแซนขา พอพี่เจ้าของงานทำท่าไม่ตกลงก็
เปลี่ยนเป็นจิกแน่น ประมาณว่าไม่ให้ไปเป็นไม่ได้ไปไหนกันละวันนี้
ฉัตรวิจิ้งยอมพยักหน้าหากไม่วายสั่งตามแบบนายผู้รอบคอบปะะๆ

"ก็...จัดว่าเป็นการช่วยเหลือลูกค้าให้ว่าที่น้องเขยทางอ้อม แต่ถ้า
แฟนมึงมาด่ากูไม่รับผิดชอบ บอกว่าแอบตามไปเอง หรือผั่งน้องเขย
กูชวนโน่นเลย แล้วข้อสำคัญ ถ้างานมึงมีปาร์ตี้สละโสด กูต้องอยู่ใน
รายชื่อแขกวีไอพี ตกลงมัย..."

งานนี้เป็นงานปาร์ตี้สมัยใหม่ ที่ผู้ใหญ่หัวเก่าเห็นเข้าคงแทบลมจับ
เพราะมันคือ 'ปาร์ตี้สละโสด' งานเฮฮาแบบสุดเหวี่ยงสำหรับคนที่
เตรียมเป็นเจ้าบ่าวในอีกไม่กี่วันข้างหน้า ซึ่งปัจจุบันว่าที่คู่แต่งงานรัก
สนุกหลายรายก็เริ่มจัดงานแบบนี้ให้เห็นประปรายกันบ้างแล้ว

มันเหมือนปาร์ตี้พักเหนื่อยจากเรื่องที่ต้องเจอมาในช่วงก่อนแต่ง
หรือเลี้ยงขอบคุณเพื่อนๆ ที่มาช่วยเตรียมงาน หรือทางที่ถูกที่ควรที่สุด
คือเลี้ยงบอกกล่าวๆ ว่า ต่อไปนี้จะสำมะเลเทเมาที่ไหนไม่ได้ วันนี้
เป็นวันปล่อยผีวันสุดท้ายแล้ว อะไรที่อยากทำ ก็ทำเสียให้จบๆ เพราะ
ชีวิตคู่ในภายหน้า สิ่งที่สำคัญคือรักและซื่อสัตย์ต่อกันเป็นอย่างแรก

หลายงานจัดเน้นให้ความสนุกแบบลืมหืมโลก ในงานมักมีแค่เจ้าบ่าว
และเพื่อนๆ ชายล้วน สร้างบรรยากาศราวกับอยู่ในเมืองลับแลที่ไร้บุรุษ
มีสาวๆ นุ่งน้อยห่มน้อยที่ว้าจ๋ามาสรางความคึกคัก บางงานถึงกับ
ไม่มีผู้หญิงที่เป็นเพื่อนหรือเจ้าสาวเข้ามาเกี่ยวข้องเลย เพราะถ้ามี
อาจงแแตกหรือพิธีแต่งงานอาจไม่เกิดขึ้น

แต่คงไม่ใช่คู่บ่าวสาวงานนี้ เพราะสิบพันว่าที่เจ้าบ่าว นั่งติดกับ ศศิภิลันธ์ว่าที่เจ้าสาว เขากำลังคุยอย่างออกรสกับเพื่อนๆ มือข้างหนึ่ง ถือแก้วเครื่องดื่มไว้ ส่วนอีกมือกุมหลวมๆ กับมือคนที่จจะร่วมชีวิตกันในอนาคต ไม่ได้มีที่ทำว่าจะสนอกสนใจกับพร็อพวาทะหิวรอบๆ ที่จัดไว้สมเป็นงานสละโสดแม้แต่หน่อย

เพราะปาร์ตี้สละโสดงานนี้จัดเอาใจคนอื่นโดยเฉพาะ ซึ่งส่วนใหญ่ เป็นเพื่อนเจ้าบ่าว ไม่ได้จัดตามความต้องการของผู้จะสูญเสียความโสด ในอีกไม่กี่วัน และคนที่บอกว่าต้องมึนงานนี้ให้ได้ก็คือพี่ชายเจ้าสาว เจ้าของร่างสูงในเสื้อเชิ้ตสีดำมีเล็บบเงินจางๆ ในเนื้อผ้า กับยีนส์ดูดี สีดำข้นรึกำลังสวย กำลังโฉบไปทุกซอกทุกมุมของงาน นั่งจ่อมโต๊ะ ไหนก็มีเสียงเฮฮา เพราะพี่ชายเจ้าสาวคนนี้รู้จักแขกที่มาในงานหลายคน ส่วนใหญ่ก็เพื่อนน้องเขยซึ่งรุ่นราวคราวเดียวกับเขา รู้จักกันทั้งหน้าที่ การงานและความสัมพันธ์กับเจ้าบ่าว ส่วนแขกสาวๆ มีนับคนได้

ปาร์ตี้ที่จัดเอาใจบุรุษ ก็ต้องมีแต่ของต้องใจและเย้ายวนผู้ชาย ทั้งหลาย นอกเหนือไปจากอาหาร เครื่องดื่มมีนเมา เสียงเพลง อันเป็น ของหลักๆ ในงานปาร์ตี้ผู้ชายทั่วไป สิ่งที่ต้องเน้นต้องคัดสรรกัน เป็นพิเศษก็คือ...ผู้หญิง

ไม่รู้ใครคิดธีมงานนี้ ถึงได้มีเหล่าสาวเสิร์ฟในชุดนักกีฬา หลากประเภทเดินกันขวักไขว่ บ้างถือถาดกลมบรรจุของกินเล่นพอดิบคำ บ้างถือเครื่องดื่มต่างชนิด สาวชุดนักเทนนิสเป็นกระโปรงจีบอัดพลีต ล้น กับเสื้อแขนกุดคอปกไม่ติดกระดุมสองเม็ดบน ถือถาดใส่ของกิน อะไรสักอย่างเป็นลูกกลมๆ เดินเข้ามา พอดีตรรวิหันไปเห็นแค่สงี่ยม ให้ แม่สาวนักเทนนิสก็ป้อนอะไรในถาดให้ถึงปาก ส่งจูบให้เป็นของแกล้ม ก่อนจะเดินโฉบไปอีกทาง

ไม่รู้อะไรที่แม่คนนั้นป้อนให้ หรือก้นกลมเกินเหตุของเจ้าหล่อน ที่สะท้อนเป็นจังหวะตามก้าวโผล่ทักทายใต้กระโปรงพลีตล้นจุ

เห็นชั้นในติดลูกไม้สีขาวจีบฟู ทำให้ชายหนุ่มล้าลักนิดหน่อย รู้สึก
คอแห้งกะทันหัน ต้องกวาดตามองหาอะไรมาช่วยให้ลื่นคอ

สาวในชุดนักฟุตบอลที่สวมครบทั้งสตั๊ด สนับเข่า ถุงเท้าสูง
ส่วนกางเกงฟุตบอลสุดสั้น กับเสื้อกล้ามแขนเว้าเกินจำเป็น ตรงชาย
เสื้อสั้นมากจนแทบไม่อยากจะเรียกชายเสื้อ เพราะหมายเลข 11 สีแดงจำ
บนเสื้อขาวบางที่เธอสวม ขาของเลขหนึ่งทั้งสองตัวถูกตัดรุ่งริ่งอยู่เหนือ
สะดือค่อนข้างมาก ดูน่าสนใจกว่าแก้วเบียร์ฟองฟูบนถาดเสียอีก
เจ้าหล่อนเบียดอกตึงเข้ากับต้นแขนเขา ก่อนจะยื่นถาดส่งเบียร์แก้ว
สุดท้ายบนนั้นให้ ราวจะรู้ว่าเขาต้องการอะไรมาแก้กระหาย

เลข 11 นี่มันชวนสะดุดจริงๆ ไม่รู้เพราะตาไม่ได้มองแก้ว
หรือเปล่า มือของเขาเลยคว้าเอาอากาศ หันไปเห็นแก้วที่มีน้ำฟองฟู
เป็นจังหวะกับละอองเย็นฉ่ำลอยไปถึงปากใครบางคนที่ยิบอีกใหญ่
จนฟองลดระดับลง

"อ้าว...พี่ป็น นั่นของผม"

คนที่ได้เบียร์ไปหัวเราะ ก่อนจะพาดมือลงบนบ่าแม่สาวนักฟุตบอล
ยื่นหน้ามาเข้าหาหยेतบเขาอย่างคุ้นเคยกัน

"ไอ้ฟุดแบบนี้มันต้องมีหลักฐาน หรือไปสำคัญแสดงการ
ครอบครองนะนายฉัตร"

ฝ่ายนั้นตอบมาแบบคนรู้กฎหมายหยอกกัน เพราะเขาเป็น
นายตำรวจ บั่นหย่าเป็นพี่ชายป็นลิบเพื่อนสนิทหยัดฉือ น้องสาว
นายตำรวจผู้ชอบก่อคดีย่อยประเภทตีหัวหมาด่าแม่เจ๊กบ่อยๆ จน
พี่ชายซึ่งเกียจช่วย เดี่ยวแม่ น้องสาวตัวดีจะได้ใจ แถมเป็นนายตำรวจ
ใหญ่ ไม่อยากทำอะไรออกนอกหน้ากับเรื่องเล็กๆ กรรมเลยมาตกกับ
พี่ชายเพื่อนอย่างฉัตรริ

หากจะว่าไปอาจเป็นบุญ ยิ่งป็นลิบก่อคดีเท่าไร เวลาไปหา
อีกฝ่าย มีเรื่องไปให้ช่วย บั่นหย่ามักไม่ปฏิเสธ ไปเจอกันในงานไหน

ก็ได้แหวะ ได้แหว เพราะน้องสาวเขากับน้องสาวป็นหยาดถึงจะเป็น
เพื่อนสนิทกันก็ต่างกันยังกับดิงหูกกับตาปลา ศศิปีลินธ์เรียบร้อยน่ารัก
หัวอ่อน พี่บอกอะไรก็เชื่อ ส่วนป็นลืบถ้าจะบอกว่าป็นหยาดหิยผิด
เอาลึงผสมอีกปากเหล็กมาเลี้ยง คงไม่ผิดจากความจริงเท่าไร
พี่ชายที่มีน้องสาวน่ารักกว่าอย่างเขาได้ที่หยอกเอาเจ๊ๆ ก็บ่ค่อยไป

แล้วนี่อะไรกันพี่ป็น... ชีวิตน้องสาวตัวดีอยู่ในกำมือเขา ยังกล้า
แย่งเบียร์ต่อหน้าสาว แย่งสาวอีก...อย่างนี้มัน...ไม่ยอมไวย...

แม่สาวหมายเลข 11 อิงตัวเข้ากับคนที่ได้แก้วไป เอียงคอมองเขา
อย่างล่อเลียนปนยั่ว ก่อนจะร้องเบาๆ เพราะถูกจุดให้นั่งลงบนโซฟา
ยาวว่างๆ แถวนั้น

"อะไรกันคะ เตียวหนูต้องไปเลิฟต่อแล้วนะ"

"คุยกันนิดสิคะ พี่ชื้อป็น..."

"มาจากป็นน้ำเป็นตัว น่ากลัว น่ากลัวคะ"

ฉัตรวิสอดฉับพลัน ทำเสียงหวังดีสุดฤทธิ์ รีบลงนั่งขนาบ
แบบไม่ยอมเสียเปรียบ

"พี่ป็นหยาด..."

ยังไม่ทันจบ ทนายปากไวก็แจ๊คผสมบัติให้อีก

"เป็นตำรวจอยู่ที่เกาะป็นหย"

แม่สาวหมายเลข 11 ทำตาโต

"อู๊ย เป็นตำรวจหรอคะ"

มีเสียงถอนใจใหญ่ ออกแนวสงสาร ก่อนรีบแถมเกมขัดคอมา
อีกชุด

"ตำรวจตระเวนชายแดน ชีวิตเร้นแค้น ลำบากลำบาก"

'ตำรวจตระเวนชายแดน' มองหน้า เจออีกฝ่ายเอียงคอไปมา
แบบทำท่าย จากไ้อ้ที่แกล้งหยอกๆ เจอกลับมาหลายดอกแบบนี้ สวย...
ติ มันต้องเอาคืนกันหน่อย เขานั่งหน้าเคร่งเตรียมเกทับ หากยังไม่ทัน

พูดอะไรผู้ชายสองคนก็เดินเข้ามาร่วมโต๊ะ สองพี่น้องจากบ้านลิปปะ
ภาสกร อัฐพัลลภ กับแก่นพคุณ พี่ของบุญเดือนสิบเพื่อนสนิท
อีกคนของว่าที่เจ้าสาว สองหนุ่มมาถึงก็นั่งลงตรงข้าม

"อ้าวพี่ปิ่น จัตร คอยเรื่องคดีกันหรือครับ"

"อีกเดี๋ยวครับ...อีกเดี๋ยว... ไกลจะเป็นคดีแล้ว"

ทนายหนุ่มตอบพลางเบะมุมปากใส่อีกฝั่งเหมือนบอกไป แะ
มองเห็นคนนั่งกลาง กับมือของปิ่นหย่าที่พาดอยู่ สองหนุ่มก็รู้เรื่อง
โดยอัตโนมัติ แหม...ไอ้เรื่องแบบนี้ผู้ชายที่ไหนๆ ก็หัวไวใช้เล่น
แก่นพคุณคนรักสนุกเข้าร่วมวงแบบหยอกๆ

"น้องคนนี้น่ารักนี้ เด็กพี่ปิ่นหรือครับ"

จัตรรังยหน้ามาแข็งทันที แก่นพคุณกับเขาอายุไล่ๆ กัน
น่าจะเข้าข้างเขาสี พี่อัฐเสียมากกว่าน่าจะเข้าข้างพี่ปิ่น...อะไรวะ

"ข้าข้างโคนเผียด แล้วลวกเพี้ย" (เข้าข้างคนผิดแล้วลูกพี่)

เขาทำเสียงเลียนแบบตลกพูดไม่ชัดในทิว ทำให้แก่นพคุณอมยิ้ม

"พี่ชื่อเก้าครับ ทำธุรกิจนำเข้าส่งออก น้อง...สนใจงานด้านนี้มั้ยครับ"

ไม่รู้อาชีพ หรือทำที่กับหน้าตาของแก่นพคุณทำให้แม่สาวนักบอล
หันไปยิ้มหวานให้ จนมีเสียงพูดไม่ชัด กัดลอยๆ มาอีก

"หมาเปี้ยบเดี๋ยวจาคาบไปเดียกเลี้ยว" (มาแป็บเดียว จะคาบ
ไปแตกแล้ว)

"บริษัทน้องชายผมยังเปิดรับอยู่หลายตำแหน่งนะครับ เงินเดือน
ดี มีคอมมิชชั่นพิเศษด้วย"

อัฐพัลลภที่โดนน้องชายสะกิดให้พูดออกตัวเชียร์ แถมแรงกว่าอีก

"เมคอมมิชชั่นมาล่อลวง สวดยอดลวกเพี้ย" (มีคอมมิชชั่นมา
ล่อลวง สูดยอดลูกพี่)

ป่วนคำพูดจีบสาวไม่ได้ ก็ป่วนทางอื่น จนปิ่นหย่าปิ่นหน้าเคร่ง
ไม่ไหว หันมาดึงแขนเสื้อเขา

"จับแก้อาตมาต่างด้าวก่อนดีไหมวะ ไหนร้องเพลงชาติหน่อยซิ"

หนายหนูมรีบยืนตรงลอยหน้าลอยตาร้อง เลือกลงตามมุกตลก
ที่มีคนเล่ามาตั้งนานว่า คนต่างด้าวเข้าใจว่าบางเพลงในงานเทศกาล
ของไทยคือเพลงชาติ

"ลอ ลอกะทง ลอ...ลอกะทง" (ลอย ลอยกระทง)

แม่สาวเบอร์ 11 ปล่อยคิกคนแรก ตามด้วยเก้าพันคนกับพี่ชาย
ไปจนถึงปั้นหย่าหัวเราะก๊าก คนต่างด้าวปลอมยิงร้องเพลงเพี้ยน
ไม่ยอมเลิก จนเมื่อเรียวเตะลงบนแขนฉัตรวิ ก่อนหน้าใส่ๆ จะยื่น
เข้ามา ว่าที่เจ้าสาวนั่นเอง

"สนุกกันใหญ่เลย กำลังคุยอะไรกันเหอะคะ"

ต่างด้าวเปลี่ยนภาษาฉับพลัน

"กำลังปรึกษาคดีกับน้องคนนี้อยู่จ๊ะ"

ศศิปีลันท์ทำตาโต

"คดีอะไรเหอะคะพี่ฉัตร น้องเค้าทำอะไรมา"

"ทำตัว...สวย เกิดข้อหา...ล่อลวงให้ตกหลุมรักโดยไตร่ตรองไว้ก่อน"

ปั้นหย่าเอามั่ง

"มีโทษทั้งจำ ทั้งปรับ"

พี่ชายของศศิปีลันท์พยักหน้าหงึกๆ ต่อหน้าคว้นแบบไม่น่าเชื่อว่า
เมื่อครูยังแขวะกันอยู่เป็นพัลวัน

"ตอนนี้ก็...จำคุกไว้ในใจพี่ก่อน ส่วนโทษปรับเป็นกินข้าวเย็น
สามมื้อ พร้อมไปฟังเพลง หากจำเลยปฏิเสธ ให้มีผลบังคับใช้ทันที
ห้ามอุทธรณ์ ห้ามฎีกา ก่อนอื่นมอบเบอร์โทรให้เจ้าทุกข้ออย่างไม่ปิดบัง
ข้อมูล มีก็เครื่องก็เบอร์บอกมาให้หมด"

แม่สาวหมายเลข 11 หัวเราะคิกคัก

"แล้วให้เบอร์ใครดีละคะ หนูถึงจะพ้นข้อหา ตำรวจ...หรือหนาย..."

"ให้ตำรวจก็ไม่โดนตั้งข้อหา"

ทนายเบะปาก ทำเสียงข่มใส่นายตำรวจใหญ่แบบไม่มีเกรงใจ
"โถ น้องจำ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติทำอะไรไม่ได้ ถ้ามี
ยอดทนายเป็นแฟน"

สองพี่ชายของบุญเดือนสิบถึงกับหัวเราะลั่น พร้อมใจกันร้อง
ฮึวววววว~ ยาวเหยียด กับการปล่อยมุขไม่ยั้งไม่ยอมของปั้นหยากับฉัตรวิ จนบรรดาเพื่อนสนิทเจ้าสาวที่เหลื๋อหันมาดู พอเห็นว่าเป็น
โต๊ะรวมพี่ๆ ของตน ประสาห้องผู้รอบคอบก็ต้องเดินเข้ามาเสียน้อย
ปั้นสิบหัวไวกว่าเพื่อน แค่มองสถานการณ์สามารถสรุปสั้นๆ แบบได้
ใจความ

"แย่งกันจีบสาว คิดว่าจั้นนะ"

น้องสาวปั้นหย่าหันไปทำท่าเหมือนจะซุบซิบกับบุญเดือนสิบ
และอัศมรา เพื่อนกลุ่มสนิทที่สุดของยัยฉื่อ แต่แผดเสียงดังสนั่น
เหมือนจะให้พี่ชายได้ยินแบบสะท้านไปถึงตับปอด

"พวกไร่แฟนก็ต้องจีบสาวตามปาร์ตี้"

ไม่รู้ปั้นหย่าหันมาทำตาเขียวหรืออะไร น้องสาวตัวแสบเลย
ถอยฉากออกมาจับกลุ่มคิกคักกันไม่ห่างนัก หากสายตาทั้งสองสาว
ยังมองไปที่โซฟาต้นเหตุ ที่พี่ชายทั้งสองของเธอ ทั้งฉัตรวิและปั้นหย่า
ยังดึงแขนแม่สาวนักฟุตบอลเอาไว้คนละข้าง ส่วนปากก็แฉะกัน
ไม่หยุด อัศวพัลลภและแก่นพคุณ ถึงไม่ได้ร่วมมือด้วย แต่อาการ
หัวเราะ บางทีก็ผสมโรงแซว บอกว่าสนุกกับการแย่งหลีหึงของพี่ชาย
ปั้นสิบและศศิปิณธ์ไม่น้อย

ปั้นหยาลุกขึ้นมาผลักพี่ชายศศิปิณธ์ออกแล้วแทรกนั่งลงไปแทน
อีกด้านแก่นพคุณก็หย่อนตัวลงไปชนิดปิดทางไม่ให้ฉัตรวิย้ายข้าง
มาได้ นานๆ พี่ชายจะทำอะไรให้น้องสาวตัวดีเห็นว่าสนใจผู้หญิง
เหมือนกัน จัดเป็นเรื่องน่าสนุกที่จะเผ่าพี่ชายที่รักคนเดียวให้เพื่อนๆ ฟัง

"ไม่เคยเห็นแบบนี้เลยนะ จะว่าไป...พี่ปั้นไม่เคยพาสาวเข้าบ้าน

ชักกะที เวลาพี่ชายพาแฟนมา ต้องทำไ้ม้งหือ ชิบปี้"

ปั้นลืบหันมาถามบุญเดือนลืบ ลูกคนสุดท้องของพี่น้องลืบหน่อ คนที่มีพี่ชายเยอะกว่าใครเพื่อน หากคนพี่แยะเจ้าของชื่อเล่นชิบปี้ กลับส่ายหน้า

"พี่อัฐ...ไม่เคยเห็นพาใครมาเลย...ถามจ๊อดดีกว่า เวลาพี่ฉัตรพาแฟนมาทำไมล่ะจ๊อด"

น้องสาวของฉัตรวิส่ายหน้าตามเพื่อนไปอีกคน

"ไม่รู้อะ หลังพี่ฉัตรจัดงานเลี้ยงต้อนรับพี่หนึ่ง กับพี่จุ่มให้ญาติๆ รู้จัก พี่หนึ่งกับพี่ฉาบบอกว่าเมื่อไหร่แฟนพี่ฉัตรมาจะจัดเต็มต้อนรับกลับ จนบัดนี้ยังไม่เห็นแฟนพี่ฉัตรเลยนะ"

หนึ่งกับจุ่มเป็นภรรยาของหนึ่งกับฉาบพี่ชายฝาแฝดของศศิปลันธ์ ที่ดีกรีความแสบไม่ย่อหย่อนกว่าน้องชาย ถ้างลองประกาศล้างแค้นกัน แบบนั้น แปลว่างาน 'ต้อนรับ' ที่ฉัตรวิจัดให้คงสะท้านทรวงไม่น้อย สามสาวแอบยิ้มให้กัน ยัยจ๊อดคนชื่อกคงไม่รู้หรอกว่าวันนั้น มีอะไรกับเขาบ้าง เปลอๆ ตกเป็นเครื่องมือพี่ชายไปยังไม่รู้เรื่องเลย

ฟังเพื่อนๆ ว่าจนพอจับเค้าได้รางๆ ว่าเหล่าพี่ชายล้วนไม่มีแฟน กันถ้วนหน้า อัครมวคนหัวไวนี้กสูกติดนิ้วเผียะ

"จั้นเอจี้ ก่อนชิบปี้จะกลับญี่ปุ่น เราจัดกันอีกงานดีมัย อีกซ์ปาร์ตี้ งานนี้เพื่อพี่ชาย พาสาวๆ มาแนะนำให้พี่ๆ"

เหล่าเพื่อนๆ ผู้เป็นน้องสาวแสนดีพยักหน้าทันที กะการกันเรื่องปาร์ตี้สละโสด เสียงหัวเราะคิกคัก เข้ากันเป็นปีเป็นชลุ่จากสี่สาวดังไปถึงเก้าอี้ที่เหล่าพี่ชายนั่งกันอยู่

แม่สาวนักฟุตบอลจากไปแล้ว เหลือแต่พี่ๆ นั่งคุยกัน แก้วเปียร์ ในมือแต่ละคนพร่องกันเกือบถึงก้นแก้ว หากยังแห่กันเรื่องแม่สาวต้นเหตุไม่เลิก ฉัตรวิตีแขนปั้นหยาดังเผียะแบบเอาเจ็บๆ

"ปาดหน้ากันแบบนี้เห็นปะ อุดทั้งคู่ ที่หลังอย่าแหยงน้อง"

ปิ่นหย้าหัวเราะกับท่าที่ทำได้เป็น 'น้อง' ของฉัตรวิ

"ไม่เกี่ยวกับปาดหน้าอะไรหรอก ลองยัยเห็นมันแหกปากขนาดนั้น
สาวที่ไหนจะอยู่"

"มันพูดถูก ยัยเห็นย่อมรู้ดีว่าพี่ชายขาดคุณสมบัติจะดูแลคุ้มครอง
ใคร... จากเงื้อมมือน้องตัวเอง"

ปิ่นหย้าหัวเราะอีก เอาไหล่กระแทกแบบหยอกกลับแรงๆ

"แล้วแหละ มันก็ไม่มีสาวที่ไหนเอาเหมือนกันล่ะวะ ทั้งๆ ที่น้อง
ออกจะน่ารัก อันนี้จะโทษใครดี พี่ชายห่วยแตกใช้มัย"

"อ๊วย ใครจะกล้าพาสาวเข้าบ้าน ของยอดชายนายฉัตรไม่ได้มี
แค่ไอ้แฉะนะครับ พี่จึงพี่ฉาบคงอำวิกรรมของผมนจนแม่คุณเผ่นหนี
ไปชั่วโลกใต้ สัปหงก หรือหนีบวชไม่สึก เจ้านายก็คงสอนท่าไม้ตาย
ให้ว่าที่น้องสะใภ้ใช้ซ่อมแฟน ส่วนน้ากลัวที่สุด... โน่น..."

เขาบ๊วยใบปากไปยังว่าที่เจ้าสาว ที่นั่งเป็นตุ๊กตาร่าเรงในหมู่เพื่อนๆ

"ไอ้แฉะมันน่ารักก็จริง พี่ๆ ได้ใครเป็นแฟนก็เหมือนมันได้เหยื่อ
รายใหม่ ไม่อยากเห็นแฟนเป็นหุ่นโชว์รูมของมัน"

พี่ชายทั้งหลายหัวเราะกันร่วนเพราะรู้นิสัยชอบทำอะไรไปให้
คนโน้นคนนี้สว่มใส่ โดยไม่รู้ว่าคุณรับอยากใส่หรือไม่ของศศิปิณธ์
กันดี บนความสนิทสนมของสาวๆ เพื่อแผ่มายังเหล่าพี่ชาย จนเหมือน
เป็นครอบครัวเดียวกัน รู้นิสัยใจคอของพี่และน้องแต่ละคนอย่าง
เข้าใจและเข้าถึง

หากพี่ชายทั้งสี่ยังไม่รู้หรอก ว่ามีอะไรจากเหล่าน้องสาวรออยู่
ข้างหน้า...

บทที่ 1

หลังจากงานแต่งงานของน้องสาวผ่านพ้นไป ชีวิตปกติก็กลับคืนมาสู่หนายผีปากกล้าอีกครั้ง คือหนุ่มโสดเที่ยวหนักแบบปกตินั่นเอง... พอตื่นขึ้นมาก็รีบหาน้ำแก้วใหญ่ๆ ดับอาการคอแห้งจากการดื่มเมื่อคืน เดินผ่านกระเจกบานใหญ่ใกล้บันได เห็นผู้ชายร่างสูง ชาว โปร่งยืนในชุดนอนรุ่มร่าม ผมช้ำยาวเรียกให้เจ้าตัวหยุดพินิจชั่วครู่หน้ากระเจก

พักนี้เน้นอยู่ออฟฟิศไปหน่อย ทำงานนั่งโต๊ะเป็นหลัก สางเอกสาร นั่งทำคำให้การ ตกค่ำก็ไปกรีบ ตื่นมาอีกทีสายจัด ต้องรีบไปทำงานไปศาล ไปพบลูกค้า ไปโรงพัก ไปนั่น นี่ ล้วนแล้วแต่อยู่ในร่ม ล้วนๆ ชาวขึ้นมาก็แล้ว ชายหนุ่มลูบคางกับเหนือริมฝีปากเบาๆ ไล่ลงไปแทบจะไม่ได้ความสาก หนา ของหมวดเท่าไหนๆ ชาว ดี เกาหลีมาอีกแล้ว...อยากหล่อเถื่อนอะ...

"ซิดเป็นผีเชียวกู"

บ่นอย่างไม่จริงจังอะไร เขาโชคดีหน่อยที่ไม่ชาวโปร่งนัก ไข่ผิวนมเหลืองนี้พอโดนแดดก็ออกสีน้ำตาลดูแมนขึ้นมาบ้าง แถมผิวแบบเขาได้ครีมได้อะไรบำรุงก็ช่วยได้ทันช่วงที่ จึงพอให้วางใจไปเที่ยว

ดึกสามอาทิตย์ติดกันพอไหว พอโทรมหรือหายหัวจนพ่อแม่เปิดปากด่า ก็กลับมาโปะครีมบ้าง นอนเยอะขึ้น กลับบ้านบ้าง ก็พอจะดูดี หลอกตาคนรอบๆ ว่าไม่ได้ใช้ชีวิตราตรีอะไรหนักหนา

ฉัตรวิติดจะล่าอาง ไม่ได้เปียงเบนหรืออะไร แค่อชอบแต่งตัว ตอนแรกก็เพื่อป้องกันน้องสาวตัวดีเข้ามายุ่งกับชีวิตด้านนี้ ศศิปีลันท์ มีนิสัยชอบประติดประดยนั้นนี่ ให้คนนั้นคนนั้น ไม่มีใครรอดจากเงื้อมมือไล่ชื่อของมัน ต้องทนรับกรรมกันถ้วนหน้า คนอื่นน่าจะโชคดีเพราะอยู่คนละบ้าน แต่เขานี้สิ...บ้านเดียวกัน และไม่เคยขัดลูกอ่อนจากตาแป๋วๆ ของน้องสาวคนเดียวได้สักครั้ง ทางออกที่ดีที่สุดคือต้องทำให้เจ้าตัวร้ายไม่มายุ่งกับชีวิต

หากเมื่อได้สไตร์ของตัวเอง ชายหนุ่มก็รู้สึกเป็นอะไรที่ชอบ นอกจากแต่งตัวสีสันทัน เน้นบ ยังดูแลเผื่อไปถึงผิว ผม น้ำหอม อะไรนิดๆ หน่อยๆ ที่ผู้ชายไม่ดูแลตัวเองทั้งหลายละเลยกัน เขายังพยายามใส่ใจ ยกเว้นช่วงไหนงานยุ่ง ก็ไปเน้นงานก่อน

วันนี้ต้องรีบสาางานที่สู่มคั่งเอาไว้ เมื่อคืนก็เซขึ้นตึก ข้าวของไม่ได้หยิบมา แค่มยุงตัวขึ้นห้องก็แทบแย่ เขาซงกาแพทึงไว้บนโต๊ะ รีบลงไปเอาของกลับมาท่อนกาแพจะเย็นหมด

บ้านของฉัตรวิเป็นตึกแบบโฮมออฟฟิศห้าชั้น ตัวเขาเองอยู่ชั้นสามกับพี่สาวคนละห้อง มีชั้นล่างเป็นห้องโถงใหญ่สำหรับรับแขก และเป็นคลินิกทำฟันเก่าของบิดาแต่ปิดไว้ มีคร้วขนาดใหญ่กับห้องคนรับใช้ด้านหลัง ถัดมาชั้นสองเป็นห้องนอนของพ่อกับแม่ที่มาค้างบ้านนี้ในบางครั้ง ส่วนใหญ่ท่านจะนอนที่คลินิกซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านนี้นัก ส่วนชั้นสี่ครึ่งหนึ่งเป็นระเบียบมีต้นไม้เต็ม ที่เหลือเป็นแพนทรีขนาดกลาง และที่นั่งเล่น ชั้นห้าเป็นของศศิปีลันท์น้องสาวอยู่กับลิปพันสามมี

บ้านเงียบกริบขณะเขาเดินลงมาที่รถ เอกสารลูกความสามชุด

เอามาเมื่อหลายวันก่อน เพื่อเกลาลำนวนให้การกับคำเบิกความให้ คล้องจองกัน หาเพิ่มหลังเจ้าออดีไม่เจอ ค่อยอยู่นานค่อยเดินไปเปิดเจ้า BM 325i สปอร์ตสีเลือดหมูก็ได้ของที่ต้องการ นึกในใจว่าดีนะ ที่อาทิตย์นี้ใช้รถแค่สองคันนี้ ถ้าไปใช้เจ้าออสตินมินิที่จอดในสต็อกอีกคัน มีหวังหากันอ่วม

หลังจากพี่สาวคนโตฉายาพัชรขยับขยายไปเปิดยิมที่หน้าหมู่บ้าน พี่ชายสองแฝดซื้อบ้านติดกัน ที่จอดรถในบ้านที่ปกติกว้างขวาง เพราะ เคยเป็นที่ให้ลูกค้าทำฟันมาใช้ก็ว่าง เป็นเหตุอันดีให้เขาหาเรื่องซื้อรถ มาเพิ่มให้ตัวเองอย่างที่ชอบสบายใจไร้กังวลเรื่องที่จอด ด้วยน้องสาว คนเล็กไม่ชอบขับรถ ไปไหนมาไหนแฟนมารับตลอด ไม่มาง้อแง เรื่องนี้กับพี่ ถึงสิบพันเอารถมาจอดที่นี้บ้าง ก็แค่คันเดียว เพราะที่ บริษัทมีทั้งที่จอด ทั้งคนดูแลพร้อมกว่า

ฉัตรวิเป็นทนายมือดีในคดีด้านครอบครัว โดยเฉพาะมรดก ตอนเป็นทนายใหม่ๆ ลูกพี่โยนคดีฟ้องแบ่งมรดกที่ไม่น่าจะชนะมาให้ พี่มือ จะได้เรียนรู้ความผิดหวัง หากโชคพลิกเข้าข้างทนายหน้าใหม่ ได้หลักฐานสำคัญมาแบบพลุกๆ จากคนใกล้ชิดลูกความ จากคดีกึ่งปล่อย กลายเป็นปลากะพงยักษ์ ทนายหน้าใหม่ว่าความชนะคดีมรดกร้อย กว่าล้าน ทำให้เขาได้ค่าว่าความเป็นเลขเจ็ดหลัก และสร้างชื่อให้มี คดีประเภทนี้ไหลเข้ามาแบบเจาะจงเลือกตัวทนาย

จากนั้นดวงเขาก็ขึ้นกับคดีประเภทนี้ มีทั้งพินัยกรรมที่เขียนไว้ พาดพิง พัวพันจนแทบแบ่งไม่ได้ เขาก็แบ่งให้ได้ มรดกที่ต้องแยกส่วน ออกมารู่นปยุ่ๆ มรดกที่ต้องแสดงตัวชิงกัน ไปจนถึงคดีธรรมดาๆ ประเภทตั้งผู้จัดการมรดกแต่ดันมีพินัยกรรมปลอม เท็จๆ จริงๆ โผล่มาหักหน้ากันราวกับหนังไทย

ประหลาดอย่างไรก็ส่งมาเถอะ ฉัตรวิกินเรียบ มีลูกล่อ ลูกชน ชักแม่น้ำทั้งห้า ทั้งให้ลูกความเขาได้ต้องประสงค์ ไปจนถึงคู่ความ

ประนีประนอมกันอย่างง่าย ๆ ชี้แจงผลประโยชน์ละเอียดถี่ถ้วน ซึ่งนอกจากค่าปรึกษาแล้ว เมื่อคดีจบลง เปอร์เซนต์ที่ได้จากผลประโยชน์ที่ลูกความได้รับ ก็คงตามความสามารถซึ่งทำให้ชายหนุ่มมีทั้งเงินเก็บและของเล่นราคาแพงเยอะเยอะ

ผู้ชายหน้าตาดี มีรถขับ โทรศัพท์ถ่ายรูปได้ ตามแบบที่ตลกคาเฟ่ชอบอ้างกันว่าเป็นที่หมายปองของสาว ๆ กลับยังไม่มีแฟนเสียที...

เขาก้าวขึ้นตึกพร้อมแฟ้มตั้งเบ้อเร่อ ก็เจอน้องสาวสุดที่รักเข้าพอดี จะว่าไปหลังไอ้ฉ้อแต่งงานก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงนัก บ้านก็ไม่ได้ย้าย ยังไปๆ มาๆ มีห้องหอที่นี่ ถือว่าเขายังมีน้องสาวในชีวิต แถมน้องเขยที่ปกติก็มาบ้านนี้บ่อยจนเป็นคนในบ้านไปตั้งชาติซะแล้ว แค่มาให้เห็นหน้าเพิ่มเป็นบางเวลาเท่านั้น

ศศิพิลันท์เป็นน้องสาวคนเดียว เมื่อยังเด็กมีแต่คนหาว่าหล่อนเป็นออทิสติก ในสายตาพี่ชาย น้องสาวของเขาปกติทุกอย่าง เจ้าหล่อนแค่ชอบทำอะไรวนตามลำพัง เพื่อนน้อย ไม่ค่อยพูดถ้าไม่สนิท ชักลัวหัวอ่อนว่อง่าย ชื่อ เห็นใครๆ เป็นคนดีทั้งหมด ช้ายังใจอ่อนซึ้งสารถึงทำงานหาเลี้ยงตัวได้ กลับดูเหมือนทำอะไรไม่ได้เรื่องสักอย่าง

ใครจะว่าอย่างไรเขาก็รักศศิพิลันท์อย่างที่หล่อนเป็น และดูแลน้องอย่างดีมาตลอด เป็นทั้งพี่และพ่อหลายๆ ยิ่งน้องสาวคนเล็กนิสัยอ่อนหวาน ช้าหน้าตาเหมือนตุ๊กตาชวนให้รักถนอม หุ่นโปร่งเหมือนพี่ชายหากบางกว่า ซึ่งจะว่าไปเขากับศศิพิลันท์มีหน้าตารูปร่างเหมือนกันกว่าเพื่อนในหมู่พี่น้องทั้งหมดสนิทกันมากที่สุดด้วย แค่เห็นพี่ชายแบกของพะรุงพะรัง น้องสาวก็กุกกุกจ้อช่วยแบ่งไปถือให้

สองคนพี่น้องเดินเคียงกันผ่านกระเจ๊ก เงามสะท้อนชัดเจนว่าเกี่ยวพันกันทางสายเลือด ฝ่ายหญิงหน้าตาเหมือนตุ๊กตา ดวงตาของศศิพิลันท์กลมโตเป็นสีน้ำตาลใสแจ้ว ของพี่ชายก็โตหากไม่กลม

กลับรียาว หน่วยตาสีเข้มกว่าอย่างตาผู้ชาย แม้สีเข้มก็ยังเต็มไปด้วยประกายสุกใส ขนตาหนาเหมือนกัน คิ้วพลอยดกเข้มเป็นเส้นหนาเหมือนกันอีก

จมูกยิ่งคล้ายกัน จนเกือบเป็นพิมพ์เดียว เป็นสันได้รูป กว้างริมฝีปากบนของศศิพิลันท์เป็นรูปหยักบาง หากของฉัตรวิกัลป์บางกว่า ปากล่างหนาเต็มกว่าของน้องสาว ซ้ำมีเขี้ยวจุดเดียวกันอีก ของพี่ชายมีแค่ข้างเดียว และเป็นซี่ใหญ่เห็นชัด เวลายิ้มดูขี้เล่น เจ้าเล่ห์เจ้ากลผสมกรั้มกริมไปในมาดเดียวกัน

หญิงสาววางแฟ้มกองบนโต๊ะใหญ่ที่เจ้าหล่อนมักใช้ทำงาน หยิบข่าวของตัวเองหลบๆ ออก เพื่อพี่ชายสะดวกใช้งาน คนเป็นพี่มองอย่างเอ็นดูที่น้องมักคิดเป็นเวลาทำอะไรให้คนอื่น ตอนนี้อยู่และของเขาแต่งงานไปแล้ว ยัยน้องตักตวงตัวน้อยมีคนคอยดูแลคนใหม่เป็นสามีที่คบกันมานานถึงสิบปี ผู้ชายคนที่ทำตัวดีจนเขาวางใจมอบน้องสาวให้ดูแล ถนอมรักเจ้าหล่อนให้มีความสุข แวดล้อมแต่สิ่งดีงามเหมือนที่คนในครอบครัวเขาพยายามทำมาตลอดชีวิต

น้องสาวรีบไปเอากาแฟที่ชงไว้มาให้ พร้อมจัดขนมแห้งๆ ใส่จานมาอีกสองสามอย่าง ก่อนประจบ

"พี่ฉัตรขา วันงานแต่งตัวหล่อๆ นะคะ เพราะเท่าที่ดูสาวๆ ในงานอีกรั้วตรึมมึงปาร์ตี้ เค้าชอบหนุ่มหล่อเนียบ เนียบ กัน"

ยัยฉื่อพูดถึงงานเลี้ยงขอบคุณพี่ๆ ที่ไม่รู้ขอบคุณเรื่องอะไร เจ้าตัวมาเกริ่นหลายวันแล้วว่า ยังไงเขาก็ต้องไปให้ได้ พวกเพื่อนสนิทสมัยเด็กของเจ้าหล่อน อันประกอบด้วยบั้นสิบ บุญเตือนสิบ อัศมรา จากเด็กผู้หญิงสี่คน ที่มีอะไรเกี่ยวพันกับเลขสิบคล้ายๆ กันอย่างน่าประหลาด พวกหล่อนชอบเรียกตัวเองว่า 'กลุ่มอีกรั้ว' (10 ในภาษาละติน) คบหากันมายืดยาวจนโตเป็นสาว และมักรวมตัวกันหาเรื่องปวดหัวให้เขาและเหล่าพี่ชายของเจ้าหล่อนอยู่เสมอ

งานนี้ยัยจอมยุ่งอีกสามคนร่วมกันจัดให้ และจะพาเพื่อนผู้หญิงสาวสวย น่ารัก มาเยอะเยอะประมาณนั้น ชาวว่าบับบับกับเกมขอร้องให้พี่ชายที่ยังโสดทั้งหลายไปกันทุกคน อะไรก็ช่าง ปาร์ตี้ ราตรี โอ้ย...ถึงไม่ค่อยถนัดเท่าไร (ไม่จริง) ฉัตรวิฬีคนดีตามใจน้องอยู่แล้ว...

"ปกติพี่ก็เนียบอยู่แล้วนะ ต้องเนียบกว่าเดิมอีกเธอ"

เขาออกจะเป็นชายหนุ่มที่ช่างแต่งตัว เพราะพี่ชายทั้งสองทำงานที่สามารถบินไปต่างประเทศได้สะดวกและช่างแต่งตัวพอกัน ทำให้ฝากชื่อไม่ยาก ได้คินนากี้อีก แรนด์ดีๆ ของต่างประเทศราคาในไทยอาจแพงลิ่ว แต่ที่โน่นพอตกทุนเป็นลดแลก และตกเร็วเสียด้วย ถึงตกมันก็ยังล้ากับแฟชั่นของที่นี่ เสื้อผ้าถ้าไม่ไปศาล หรือเป็นทางการก็จะเลือกสั้ตัดกัน หรือโหนดียวกัันแบบโล่เฉด ไหนจะแบบ ไหนจะการตัดเย็บ พอรวมรองเท้า ไท กระเป๋า มันต้องคัดสรร สี แบบให้ไปด้วยกัน ยิ่งทำให้ดูดีมากขึ้นอีก นี่คิดแบบไม่ได้หลงตัวเองเลยนะเนี่ย...

"อยากให้เนียบมากๆ อะคะ นะ...นะ เพราะสาวๆ ที่มาในงานทุกคนรู้ เนียบทั้งนั้นเลยนะคะ"

"แกรู้ได้ไง"

ยัยฉื่อเจ้าแม่ละเอียดย น้าอัลบั้มภาพสาวๆ มาวางให้ บนปกตลกแต่งสวยงามเวินเวือบอกยี่ห้อมันทำเอง มีแบบนี้ถึงสี่เล่มเหมือนกันเปี้ยบ จากจำนวนดูออกว่าทำแจกพี่ๆ ทุกคน ยังกับสุจิบัตรงานชมละครเชียว

ชายหนุ่มพลิกดูซ้ำๆ สาวๆ แต่ละคน โปสท่าถ่ายรูปแบบเกาหลีสี่ที่นิยมกัน เบิกตากว้างๆ แต่งหน้ากันเต็มที่ ผมม้วน เป็นลอนสวยงาม ชุดไม่ได้มีใครยอมใคร จัดเต็มมาทั้งกับ ต่างหู สร้อย ส่องประกาย ชาวว่าบับบับภาพ จนเขารู้สึกว่ามองเค้าหน้าแบบธรรมชาติไม่ค่อยเห็น มีเบอร์โทรและอะไรต่ออะไร ประเภทส่วนสูง ส่วนสั้ด สีที่ชอบ อาหาร

ที่ชอบ ชอบทำอะไรยามว่าง ความสามารถพิเศษ ไปถึงหน้าที่การงาน พร้อมสรรพ โปรไฟล์แต่ละสาขาม เออ...หุ ริด สัมกับที่มันบอก ให้พี่แต่งตัวเนี้ยบสุดๆ จิงๆ

อะไรบางอย่างสะกิดใจนายหนุ่มผู้รอบคอบ ลางสังเฝ้าบอกว่า มันต้องมี...มากกว่านี้

"ฉือ"

"ซา"

"แกทำไอ้แบบนี้...ของพี่ๆ ส่งให้สาวๆ หรือเปล่า"

"ทำค่ะ"

"ซิบหา... เอ่อ... ทำจริงหรอเงะ"

ตาโตๆ หยลงเพราะยิ้มกว้าง บรรลี่ยจักรแล้ว ยัยน้องสาวตัวดี เฮ้อ... มันเขียนอะไรไปบ้างละเนี่ย เอาเหอะวะ ไม่ได้สนใจสาวๆ พวกนี้เท่าไร หล่อเลือกได้อย่างฉัตรวิ ยังมีเวลาอีกนาน มันจะเอาอะไรยังงี้เขาก็ไม่ได้แคร์ แค่อ...อยากรู้

"ไหน...ดูหน่อยสิ"

ทำท่าไม่ได้สนใจ ขอเหมือนไม่มีอะไร ขอไปงั้นๆ ยัยฉือคนชื่อก็กส่งให้อย่างเต็มที่

"นี่ละ มีทุกคนเลยนะคะ พี่แก้ว พี่อัฐ ของพี่ปิ่นยาวสุดค่ะ เห็นเขียนเอง"

แทนที่จะพลิกดูของตัวเอง พี่ชายของศศิปีณธ์รีบพลิกไปหน้า ข้อมูลของปิ่นหยาก่อน โห...ไอ้เหิน นี่เป็นหลักฐานฟ้องหมิ่นประมาท สบายๆ เลยนะ ชี้ๆ ก็ได้ใช้เวลาเย็นขอเป็นผู้จัดการมรดก พี่ชายของปิ่นลิปจะมีข้อมูลเพียงพอให้ศาลพิจารณาว่า น้องสาวสติไม่สมประกอบ ได้อย่างแน่นอน ไม่รู้ว่ามันเขียนถึงใคร เพราะไม่ยกกะเหมือนพี่ปิ่นหยาที่เขารู้จักสนิท

"ฉือเขียนของพี่ฉัตรเองนะ"

น้องสาวแสนดีบอกอย่างภาคภูมิใจ ตาโตเป็นประกายแจ้วแจ้ว มองเขาอย่างปลื้มๆ จนพี่ชายต้องรีบพลิกดู อะไรเนี่ย...ข้อแรกก็โกหก แล้ว เป็นคนดี...บ้าเอ๊ย ไอ้แฉะ ใครมองหนายว่าดีมั้งวะ ชอบทำสวน... โกหก เออ...พอคิดๆ ดูก็เป็นไปได้ เพราะโดนน้องสาวกึ่งใช้กึ่งอ่อน ก็เลยพอจะรู้อย่างล่ะว่าต้นไม้นั้นเดินไปหาน้ำกินเองไม่ได้...ต้องรด ชอบทำกับข้าว... ก็เฉพาะเวลาที่สาวใช้ไม่อยู่ ทอดไข่กินเองประมาณนี้

"อันนี้โกหกนะแฉะ พี่ไม่ชอบทำกับข้าว"

"พี่ฉัตรทำให้ฉ้อกินบ่อยๆ ทั้งสปาเก็ตตี้ แชนด์วิช ข้าวผัด... วันก่อนก็ทำข้าวห่อไข่ให้ไงคะ เหมือนในร้านเปียบ มีซอสอร่อยๆ ราดด้วย แล้วยังทำได้อีกตั้งหลายอย่างนะคะ"

นั่นไม่ได้แปลว่าชอบว้ย พี่โดนบังคับ เขามองไอ้ตัวบังคับพี่ทางอ้อมอย่างช้าๆ ฉ้อไม่ชอบกินมามา หรืออะไรถ้วยๆ ประเภท ราดน้ำร้อนทั้งหลาย น้องสาวชอบกินของอร่อย แต่ขับรถไม่เก่ง ไม่ชอบออกจากบ้าน ซ้ำทำกับข้าวไม่เป็น แล้วถ้าไม่มีอะไรใส่ปากจะไม่มีสมาธิทำอะไรต่อเหมือนขาดไฟชาร์จ ดังนั้นเวลาหิวมันทั้งออกทั้งอ่อน ให้เขาต้องลงครัวทุกครั้ง ทั้งๆ ที่ถ้าเป็นตัวเองกิน แคไข่เจียวก็พอ ไอ้จะบอกว่าเพราะแเก... ก็ทนเห็นตาแป๋วๆ นั้นสลดไม่ได้ จำต้องอือออ

"เออๆ"

"แล้วพี่ฉัตรก็ทำกับข้าวอร่อยมากๆ ด้วยนะคะ อร่อยแบบเปิดร้านยังได้เลย"

"อวยพี่ละแฉะ ไม่ต้องมาอ่อน จะเอาอะไร"

"ไม่ได้อ่อนนะคะ พี่ฉัตรเก่งตั้งหลายอย่าง"

น้องสาวกางมือนับคุณสมบัติพี่ชายด้วยนิ้วสวยๆ ได้เกินรอบมิน่า...เขาถึงคุณสมบัตียาวเหยียด ไอ้ถ้าฟ้าส่งศาลว่ามันดังต้องขอเป็นผู้พิทักษ์ทรัพย์ท่าทางจะไม่ยากเหมือนกัน อ่านไปเข้าใจ มันล่อประวัติ

การศึกษา ยังกับเขียนเรซูเม่สมัครงาน เพราะยกมาแต่ไอ้ประเภท
คะแนนเกรดสูงลิบ มีเทียบความต่างกับในรุ่นให้เห็นชัดได้อีก จบ
เกียรตินิยมเหรียญทอง สอบเนา ในเวลาไม่กี่เดือน สวยงามประมาณ
ว่าส่งบริษัทไหนควรเป็นที่หมายปองไปใช้งานมากกว่าทำแพน

ยิ่งเมื่ออ่านของอัฐิพลภที่บุญเดือนสิบเขียน ตามด้วยของ
ก้านพคุณที่เป็นฝีมือบรรยายสรรพคุณของอัศวราแล้ว น้องสาว
แต่ละคนออกแนวโฆษณาเกินจริงไปมาก ชนิดกรมส่งเสริมการส่งออก
พี่ชายต้องเรียกสอบข้อมูลตามจริงกันทีเดียวถ้ามีไอ้กรรมนี้อยู่ล่ะก็
ชายหนุ่มปิดแฟ้มหัวเราะแบบปลง

"เฮ้อ... นี่มันมหกรรมลดกระหน่ำรูมชายพี่ชายชัดๆ"

เมื่อมันเป็นมหกรรมกระหน่ำชายพี่ชาย น้องสาวแสนดีจึงไม่ใช่
แค่ร่างคุณสมบัติ จัดงาน กะการนั้นนี่ แต่เรื่องที่ไม่ควรให้ยัยแจะ
เข้ามายุ่งยามในชีวิตที่สุด มัน...ก็อุตส่าห์มายุ่งจนได้

"เฮ้ย นี่มันอะไรวะ"

ไอ้ 'เฮ้ย' ของเขานั้น คือชุดที่มาแขวนรอในห้อง เหมือนจะบอกว่า
นี่แหละชุดสำหรับปาร์ตี้ในฝันอะไรนั่นของยัยจ๊อและเพื่อนๆ เพราะ
ควรใส่ได้แค่ในฝันเท่านั้น ดูจากเสื้อผ้าก็รู้ว่าความปรารถนาดีแต่
ประสงค์ร้ายนั้นมาจากศศิปีลันท์แน่ชัด เอาอีกแล้ว...น้องกุ

ทั้งเซตประกอบด้วยเสื้อเชิ้ตแขนยาวเนื้อบาง เย็บเข้าทรงแบบ
พอดีตัวสีขาว สุกาลลองไม่มีปกสีมุก ต้องใช้คำว่าสีมุก เพราะมันสว่าง
วาววาม เรืองรองในแสงไฟ กับกางเกงขายาวโทนเดียวกัน มันถูกนำมา
แขวนในห้องให้เห็นชัดๆ เหมือนจะให้นักโทษมองตะแลงแกงก่อนโดน
จับไปยัดใส่ไม่มีผิด

เขาเขี่ยๆ อย่างมีลางสังหรณ์อัปมงคล ก็พบป้ายยี่ห้อว่ามันคือ
ชุดแต่งกาย แปรนตร์ดังสุดแพงของวาเลนติโน ซึ่งเขาก็ชอบอยู่หรอก

แบรนต์นี่ วาเลนติโนทำชุดปกตีสวยเฉียบทุกรุ่น แตกต่างจากเสื้อผ้าธรรมดาตามท้องตลาดอย่างชัดเจน ในการเลือกผ้า การวางแบบที่ละเอียด และตัดเย็บเข้ารูป

แบรนต์ดังของอิตาลี มีชื่อเสียงมากกับชุดประเภทออกงานกลางคืน บนพรหมแดง ของเวทีออสการ์ แกรมมี่ เอ็มอะไรนั้น ต้องมีชุดของวาเลนติโนติดโผทุกปี แต่...เป็นชุดของเหล่าดาราสาวนะสิ...

แล้วนี่พี่ต้องไปเดินพรหมแดงที่ไหนกันล่ะวะแฉะเอี้ยยยยย~

"หนูทุ่มทูน เพื่อพี่ฉัตรเลยนะคะ แพงก็ไม่ใช่ไร เพราะมัน...สวยมากกกกก"

หน้าตาเจ้าหล่อนมีความสุข จนเขาชักไม่แน่ใจว่า มันทุ่มทูนหรือทุ่มทิ้งพี่ชายกันแน่ ไอ้แพงบรรลัษและของนอกแบบนี้จะไปซื้อกับใครได้ ศคิปลันธุ์ไม่ค่อยพกเงินสดติดตัวมากนัก เครดิตการ์ดก็ไม่ใช้ เพราะมีคนตามไปรูดซื้อทุกสิ่งๆที่เจ้าหล่อนต้องการนั่นคือ...สามี

ลิปพันน้องเขยยืนยิ้มอยู่ข้างๆ ขณะที่เมียกระซิบว่า

"ทำไมไม่ห้ามจ๊อวะ"

สามีของศคิปลันธุ์ยิ้ม บอกข้อแม้สำคัญที่สุดของชุดวาเลนติโนมหาแพงนั่นออกมา

"จ๊อชอบมาก ถ้านายไม่ใส่ เหยื่อรายต่อไปจะใครล่ะ"

น้องเขยหันมายกคิ้ว ก่อนจะจากไปอย่างว่องไว ทิ้งให้พี่ชายของศคิปลันธุ์ขบฟัน

"เอาตัวรอดนี่หว่า..."

เขาหันไปเตะปกเสื้อ ขาวมาก เน้นบ ละเอียด หล่อประติษฐานสุดๆ แฉะเอี้ย แก่อยากให้เป็นพระเอกขี่ม้าขาวหรือไงวะ ถึงต้องชุดขาวขนาดนี้ หากพอเห็นน้องสาวกระวีกระวาดเล่าจ้อยๆ ว่าเอาไปซักแห้งมาเรียบร้อยแล้ว ใส่ได้เลย ช่วยเลือกรองเท้า กระดุมข้อมืออะไรต่อมิมอะไรให้ก็ไม่อยากขัดใจ

จะว่าไป...ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยเข้าใจอะไรมันได้ นึกว่าแต่งงาน
ไปแล้วจะหมดเวรหมดกรรมนะเนี่ย...

งานในฝันของเหล่าน้องสาว หรือ 'อี็กซ์ตรีมมิ่งปาร์ตี้' จัดที่ร้าน
คาราโอเกะใหญ่ริมทางด่วน ชื่อ 'Ke' Palace' (เกะ' พาเลซ) ที่นี้มี
ชื่อเสียงด้านจัดห้องร้องเพลงแหวกแนว สร้างบรรยากาศสนุกสนาน
เพื่อแขกทุกเพศทุกวัย เช่นห้อง 'Drive In' ที่นั่งทำจากรถคลาสสิก
แบบเปิดประทุนสามคัน จอดหน้าจอขนาดใหญ่ หรือห้อง 'Nautilus'
ที่ทำเลียนแบบห้องในเรือดำน้ำชื่อดัง ตกแต่งเหมือนจริง จอยาว
ฝังในผนังสีลึกลับน้ำแนบเนียน เก้าอี้ด้วยหน้าต่างแต่ละช่องเป็นตู้ปลา
ให้บรรยากาศราวใต้น้ำ

ห้องที่ถูกบุ๊กไว้ คือห้อง 'Audition' ประกอบด้วยเวทีที่เห็นได้
จากทุกมุมห้อง พร้อมไฟเซตสาดส่องลงมา ราวกับมอบความสนใจใน
แสงไฟอันเจิดจ้าแก่ผู้ขึ้นเวที เพื่อตัดสินอะไรบางอย่างในตัวคนคนนั้น

บั้นลิบเป็นคนเลือกร้าน เลือกห้อง ด้วยเหตุผลว่าจะทำให้ดู
เป็นการส่งเสริมพีชขายอย่างสุดๆ ในเวลาขึ้นเวที และหาพวกไว้ก่อน
ด้วยการไปกล่อมศศิปีลินธ์เป็นรายแรก พอได้น้องสาวเขาเป็นพวก
นั้นเท่ากับได้กองทัพนาคย้อม เพราะลิบพันไม่เคยเข้าใจภรรยา
ช่วยเหลือทุกอย่าง จองห้องได้ลดเปอร์เซ็นต์ยังไม่พอ ได้ของแถม ได้
โปรโมชั่นเพื่อครึ่งหน้าสารพัด แถมเขาเองก็ไม่เคยคัดค้านน้องสาวได้
ยัยฉือมองโลกแง่ดี คิดบวกตลอดๆ การพยายามอธิบายว่าบั้นลิบมี
แผนบ่อนทำลายพีๆ นั้นเชื่อไม่ได้พอกับจะมีวันสิ้นโลกสำหรับเจ้าหล่อน
เพื่อนๆ ทุกคนก็พอกัน ไม่รู้สนุกกับการได้บุญชัยพีๆ ทั้งเป็นบนเวที
หรือไม่

ฉัตรวิกกี้เคยมาร้องเพลงที่นี้ประสาหนุ่มๆ ช่างเทียว ยังจำห้อง
ที่มีเวทีอยู่ตรงกลาง แก้วอันวมตัวยาวนุ่มหนานั่งสบาย วางรายล้อม

รอบเวทีเอาไว้ได้ดี จากทุกมุมในห้องจะสามารถมองเห็นคนที่ขึ้นไปร้องเพลง แล้ววันนี้เขาจะไปใช้ห้องนั้น อาจจะต้องขึ้นร้องเพลงด้วยในชุดสีขาวล้วนที่ใส่แล้วขาว... ขาวมาก ขาวโคตรๆ

ก็...ดูดีอยู่หรอกนะ แต่มันเนี้ยบเกินจำเป็นสำหรับเขามาก เลื้อยเซ็ดปกสวยผ่านุ่มเรียบพอดีตัวราวกับวัดตัด ใส่แล้วสบายตัวไม่อึดอัด แขนก็พอดี ชายเสื้อยัดเข้ากางเกงแล้วไม่เยอะจนรำคาญ กางเกงสีขาวผ่านเนื้อหนาหากเบา พอดีตัวตั้งแต่เอว สะโพก ต้นขา ผ้ายืดได้เพราะขยับตัวหรืออะไรไม่รู้สึกดัดจริต ขากางเกงพิตเข้าแต่ไม่รัดจนเป็นจิกโกใส่เข้ากับรองเท้าทั้ง ดำ ขาว ครีม หากเขาเลือกสีดำเพราะกลัวจืดเกินไป กับเข็มขัดหนังสีดำหัวโลหะเคลือบสีขาวค่อนข้างใหญ่

พอสวมสูทไม่มีปก ดูล่ำลอง ลำลองแบบคุณชายๆ แต่มันไม่ใช่สไตล์ที่เขาชอบ อึดอัด... อยากเปลี่ยน แต่ศศิปีลันท์ร้องขึ้นมาเสียก่อน

"พีฉัตรหล่อมากอะ" >_<

หล่อ...ในสายตาไอฉื่อ แปลว่าอุบาส์หรือแปลกในสายตาคนอื่นอย่างรุนแรงแน่ หันไปดูน้องเขยไม่ยอมสบตา ดันไปส่งยิ้มให้วอลเลย์เปอร์ซะงั้น ล่างร้ายแล้วไอฉัตร...

"แะ... มันขาวไปป่าวอะ"

"ขาวไปตรงไหนกันคะ ดูดีจะตาย"

เจ้าหล่อนยืนยิ้มอยู่ด้านหลัง มองในกระจกเห็นภาพหญิงสาวร่างโปร่ง หน้าตาเหมือนตุ๊กตา เพิ่งรู้สึกตัวว่าหน้าคล้ายศศิปีลันท์มากที่สุดก็วันนี้แหละ พอยืนคู่กันในชุดนี้แล้วเหมือนพี่น้องในการ์ตูนตาหวาน ที่ไอฉื่อมันชอบอ่าน แนวการ์ตูนจักรๆ วงศ์ๆ ประเภทกุหลาบแวร์ซายส์ไปนั้นเลย...น่ากลัวมากกกกก~

พอเริ่มเย็น กระบวนการแต่งตัวเกมอ่อนบังคับพี่ชายก็เสร็จทั้งสามขึ้นรถไปยังสถานที่จัดงาน พอลงรถอุบาส์หรือเปล่าไม่รู้

ภาพตัวเองในกระจกทำเอาเขาคิดออกแค่สองคำ... หลอน!!!... กับ... ซีด!!!

ยิ่งเดินผ่านคน ความใจกล้าหน้าด้านเริ่มหดหาย จากสายตาสาวๆ ที่มองมา มันก็ไม่ได้ออกแววขำหรืออะไรหรอกนะ แค่นั่งตรวารู้สึกว่ามัน 'เยอะ' ไปนิดหนึ่ง คือต่างจากผู้ชายธรรมดาที่เดินสวนไปชนิดนั้นหาได้บนท้องถนน หากชุดระดับเขาคู่ควรปรากฏตัวบนแคตวอล์กมากกว่า แถมงานนี้ต้องเจอฝุ่นเสียด้วย เลือขาวสุดหล่อจะไปชมสิงห์เฒ่ามากนักรู้ไม่ดี เดี่ยวพวกแกๆ จะหมอง หรือไม่ก็อย่างหลัง คือโดนขยำด้วยวาจาแหลกคาเซียว

ผ่านทางเข้าเรียบร้อย กำลังจะไปส่วนทางเดินที่แยกไปยังห้องต่างๆ เขารู้สึกเหมือนเห็นคนรู้จักในวงการหมอลำความแวบๆ ชาชะงักก็ก้มหน้าไปหลบอีกด้าน กับน้องพอไหว กับเพื่อนนี่... ตาย อ่ากันยันคดีหมอลำอายุความทีเดียว ต่อให้สารภาพก็ไม่ลดการอ้างถึงหนึ่ง และไม่รอลงอาญาด้วย ตายแน่ๆ...

"พีฉัตรฯ...ทำอะไรอยู่ ไปลิคะ"

"หล่อเกินไปวะจื้อ เดี่ยวพี่ปั้น พี่อัฐจะขายไม่ออก พี่ขอตัว"

"มะอ้าวววว~"

"จึ้น... ขอแค่พี่ไปเปลี่ยนเสื้อแล้วกลับมาอีกทีดีกว่า นะ"

"ม่ายยยยย~ พีฉัตรฯ เรามาถึงงานแล้วนะ กลับไปเสียเวลาจะสายมากด้วย"

พี่ชายทำท่าอแง ไม่ยอมแข่งงาน ทั้งที่ใส่ชุดขาวแล้วหล่อสุดๆ แถมลิปมันไม่ยอมช่วย เอาแต่หัวเราะ มาถึงที่แล้วแท้ๆ จะยอมถอยได้ไง งานนี้เพื่อพี่ คิดแล้วศศิปีลันธ่ออกแรงจุดแขนพี่ชายเต็มแรง พ่อตัวดียิ่งทำแขนขาแข็งทื่อ แรงแน้อยๆ อย่างเธอหรือจะไหว หางตาเจ้าหล่อนเห็นเพื่อนไวๆ รีบผละไปขอกำลังเสริม ไม่วายสังสามิให้ล็อกพี่ชายตัวดีไว้ก่อน

สองหัวดีกว่าหัวเดียว แม้จะเป็นหัวเล็กๆ เพราะร่างบางเล็กของ

บุญเดือนสิบบวกศศิปีลันท์ ถึงไม่มีแรงจุดกระซางไหว สองสาวก็ใช้ความเป็นน้องเข้าสู่ ทั้งอดอ้อน ทั้งอ้อน หวานลุ่ม ประกอบกับศศิปีลันท์เลือกคนถูก บุญเดือนสิบเป็นน้องอีกคนที่น่ารักเสมอ ไม่ค่อยหาเรื่องเดือดร้อน ปวดหัวให้เขาเหมือนปั่นลิบ หรืออัศมราทำให้พี่ชายใจดีหนีไม่รอด ในที่สุดเขาก็จำใจพาร่างในชุดขาวเวอร์เข้ามาในงานจนได้...

"แค่นี้เอง ให้หนูกับชิปปี้ลากเสียหน่อย ห้องนี้น่าร้องเพลงออกเห็นมัยคะ"

น้องสาวบ่นอดแอดนิดหน่อย ดีว่าไฟในห้องนอกจากส่วนเวทีแล้วไม่สว่างมากนัก ตอนเขาเข้ามาเลยไม่มีคนสังเกตเห็นมาก เพราะจับตาดูอยู่บนเวทีที่เห็นชัดสุด

"ห้องออดิชั่นเขียวนะ ไอ้คนเลือกมันเอาอะไรคิดเนี่ย"

"เห็นเลือกคะ เจ้าตัวอยู่นุ่น ถ้ามดูสิคะ ไปกันเหอะชิปปี้"

น้องสาวไปกับเพื่อนแล้ว ไอ้เจ้านี้ไม่ห่วงพี่จะหลบหนีบ้างเลยนะแก แต่เข้ามาแล้วก็ช่างเถอะ คนกันเองทั้งนั้น ด้านๆ ไปเดี๋ยวก็จบงาน เขาเตรไ้ไปมุ่มเครื่องดื่ม กะจะหาอะไรไว้ถือบังชุดสักหน่อย เบียร์เหยือกจะบังมิดไหมนี่ หรือควรจะนุ่งถังเบียร์ดี... ระหว่างเดินไปรู้สึกว่เวทีนั้นดูแจ่มชัดจากทุกมุม

ยัยเหิน...เลือกห้องได้เหมาะมากกกก~ แมรุ่ม...ส่งพี่มาเชือดชัดๆ ไม่เกิดกั้ดับกันล่ะะงานนี้ เวทีกลางห้องขนาดพอเหมาะที่จะขึ้นไปยืน ไปเต้น ออกแอ็กชั่นสบายๆ มีไม้คั้ตัวใหญ่กว่ากำปั้นแบบที่เห็นกันในเวทีประกวดจริงๆ ว่าให้เสียงที่เป็นเสียงแท้ของผู้ร้องไปจนถึงไม้คั้ลอยแบบถอดออกมาเดินร้องได้ เรียกได้ว่าพร้อมให้ลงไปสัมผัสแฟนคลับเมื่อมีเสียงเรียกร้องกันในบัดดลเลยทีเดียว

เอ้อเหอ... ยิ่งมองไอ้เวทีเวรนั้นยิ่งน่ากลัวดีจริงๆ ไฟสาดส่องจนเห็นทุกอณูรูขุมขน ใครขึ้นไปยากจะรอดการถูกชื่นชมหรือสมน้ำหน้า

คดีนี้ศาลได้ตัดสินแล้วว่าจำเลยมีความผิดจริงฐานมำทำให้รัก
โทษปรับเป็นหัวใจ และพำกยังไว้กับโจทก์โดยไม่มีกำหนดเวลา

มีน้องสาวช่างประดิษฐ์ประดอยอย่างยัยแฉะ (เอือออ~ เรียกเค้าว่าแฉะอีกแล้ว) เอ่อ ชื่อ 'ฉัตรวิ'
จึงมักตกเป็นหุ่นให้น้องเธอเล่น นี่ นั่น มามิซึเอนต์แมตซ์ เซนติกรุเฟชั่นของดคอมเมนต์

'อิชัดริมมิงปาร์ตี' ซึ่งเขาควรจะได้หล่อ เกิด เจ็ดที่สุด เพราะเป็นงานดูตัวจับคู่กล้วยๆ
ยัยฉ้อก็ดันทำลายภาพลักษณ์เขาปนเปื้อนด้วยการจัดชุดที่... ดูยังงี้ก็มีผู้หญิง 'แท' คนไหนเค้าแต่งงาน

จบงานอิชัดริมมิงที่เป็นเสมือนฝันร้ายได้ไม่กี่วัน เขามีอันต้องกลายสภาพเป็นชายไม่แก้อีกครั้ง
เมื่อต้องมารับดูแลเด็กหญิงสามพี่น้องเป็นการชั่วคราว ซึ่งถ้าอยากให้จำพวกนั้นยอมเปิดใจ

ไวใจ มีแต่ต้องบอกว่า ฉันก็เป็นผู้หญิงคนหนึ่ง~ เท่านั้น

หากการลงทุนโปรเฟกแบบนี้ได้ผลตอบแทนคุ้มก็เดียว ไม่เพียงได้รับการยอมรับจากเด็กๆ
แต่ยังได้ใกล้ชิด 'คุณน้าเพ' พู่ปกครองของทั้งสามด้วย ฮัม... เป็นเพื่อนสาวมันมีดีที่ตรงนี้เอง

ความรู้สึที่ดี... ที่เรียกว่ารัก
ISBN 978-616-06-0673-3

9 786160 606733

ราคา 179 บาท